

καὶ νὰ μοὶ εἶπῃς ἂν ἔργον τῆς φαντασίας μου εἶναι αἱ διαστάσεις τὰς ὁποίας ἀπέδωκα εἰς σύνηθες κοσμικὸν ἐπεισόδιον, ἢ ἂν διαβλέπῃς εἰς αὐτὸ τὰ σπέρματα σοβαρωτέρας τινὸς περιπλοκῆς, ὅπως ἐν ταιούτῃ περιπτώσει ἀναχωρήσω ἀμέσως, διαλύων τὸ πρὸς τοὺς φιλοξενούντάς με συμβόλαιον, δι' οὗ ὑπεχρεώθην νὰ μείνω ἐνταῦθα ἐπὶ δέκα ἀκόμη ἡμέρας.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι δὲν ἀγαπῶ τὴν κυρίαν Πάλλα καὶ οὔτε δύναμαι οὔτε θέλω νὰ τὴν ἀγαπήσω. Ἡ περὶ αὐτῆς γνώμη μου μετεβλήθη ἐξ ὀλοκλήρου καὶ τὴν θεωρῶ ἤδη ὡς καλὴν γυναῖκα, κῆπως ἐλαφροκέφαλον, διαγωγῆς δὲ ἂν οὐχὶ ἀμέμπτου, πολὺ τοῦλάχιστον τῆς ὑπολήψεως αὐτῆς καλλιτέρας καὶ πρὸ πάντων ἀγαθωτάτης καρδίας. Πρὸς τὴν κυρίαν ταύτην τρέφω ἤδη ἱκανὴν φιλίαν καὶ πατρικὸν οὕτως εἰπεῖν αἶσθημα, οὐδὲν ὁμως περισσότερον ἢ δυνάμενον νὰ ἐλαττώσῃ τὴν μεταξὺ ἡμῶν ἀπόστασιν. Ἡ ιδέα νὰ γείνω σύζυγός της μοὶ φαίνεται γελοία, ἤθελον δὲ θεωρήσει ὡς ἀσυνηθὲς ἔργον νὰ λάβω αὐτὴν ὡς ἐρωμένην, τόσον μᾶλλον καθ' ὅσον τὴν πιστεύω ὑπὸ τὸ κράτος φαντασιοπληξίας μᾶλλον ἢ αἰσθήματος σοβαρωτέρου, κλίνω δὲ καὶ νὰ συμμερισθῶ τὴν ιδεάν τῆς κυρίας Μαλουέ, καθ' ἣν ἡ μικρὰ κόρη οὐδὲν ἄλλο ἐπιθυμεῖ καταδιώκουσά με μετὰ τσαύτης ἐπιμονῆς παρὰ μόνον νὰ συμπεριλάβῃ καὶ ἐμὲ εἰς τὸ κομβολόγιόν της. Περαιτῶν τὴν μακρὰν ταύτην ἐπιστολὴν δὲν εἶναι ἴσως περιττὸν νὰ σ' ἐνθυμίσω ὅτι δὲν εἶμαι αὐτάρεσκος. Ἡ αὐταρέσκεια δὲν συνίσταται εἰς τὸ νὰ ἐννοῇ τις ὅτι ἔτυχε ν' ἀρέσῃ εἰς γυναῖκα, ἀλλ' εἰς τὸ νὰ ἐπαίρεται διὰ τοιοῦτο εὐτύχημα, λησμονῶν πόσον σπανίως συμβαίνει τοῦτο εἰς τοὺς ἔχοντας ἀληθὴ ἀξίαν. Καλὴν νύκτα.

[Ἔπεται συνέχεια]

ΓΝΩΣΗ ΚΑΙ ΤΡΕΛΛΑ

Εἴμουν τρελλός, μὰ εἶχα γνώσῃ.
Εἶχα τὴ γνώσῃ νὰ πιστεύω
Πῶς μιὰ ψυχὴ ποῦ μοῦ εἶχε δώσει
Τὴν ὁμορφιά της νὰ λατρεύω,
Πῶς μ' ὅση ἀγάπη τὴ φιλοῦσα,
Μέσα της ἐκρούε ἄλλην τόσῃ.
Εἴμουν τρελλός ποῦ τὸ θαυροῦσα,
Εἴμουν τρελλός, μὰ εἶχα γνώσῃ.

Ἄχ, ἀπὸ τότες ποῦ ἡ καλὴ μου
Τὰ λούλουδα παντοῦ μοιράζει,
Ποῦ ἀνθοῦσαν μέσα στὴν αὐλή μου,
Τὸ νοῦ μου ἀγάπη δὲν ταράζει.
Φρονίμει'α, ἄκαρδῃ κοπέλλα,
Καὶ σ' ἀψηφῶ, μὰ τὴν τιμὴ μου.
Φρονίμει'α, μὰ τώρα ἡ τρέλλα
Στ' ἀλήθεια λυώνει τὸ κορμὶ μου.

A.

Ἡ ΖΩΗ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΝΑ ΨΥΧΟΣΑΒΒΑΤΟ

Ὅλοι τὸ ἔλεγον διὰ τὸν Θρασύδουλον ἦτο ὁ κόσμος. Νέος, εὐμορφος, κομψός, φαῖδρος, ἀμέριμνος. Πλούσιος δὲν ἦταν ἀληθεῖς· ἀλλὰ εἶχε τὸ δῖπλωμά του, τὸν θεῖόν του καὶ μίαν θέσιν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν μὲ μέλλον, ἢ ὅποια τὸν ἔκαμνεν γαμβρὸν περιζήτητον. Τόρα τὰ εἶχε μὲ τὴν οἰκογένειαν Πολυχρόνη, ἢ ὅπως ἔλεγον μερικοὶ καὶ μερικαὶ ἀντίζηλοι, ἢ οἰκογένεια Πολυχρόνη τὰ εἶχε μὲ αὐτόν. Ὁ κ. Πολυχρόνης, Περικλῆς τὸ ὄνομα, ἦτο καθηγητὴς τῶν μαθηματικῶν παλαιός, ἔχων φήμην βιβλιοκαπῆλου καὶ μίαν κόρην δεκαεπτά ἔως δεκαοκτὼ ἐτῶν, μὲ ἀξιωματικὴν δεκαεξαετίδος, ἀρκετὰ εὐμορφῇ ὁμως, χαϊδευμένην καὶ μὲ καλὴν προίκα. Ἐνεκα τῆς κόρης αὐτῆς κυρίως—ἡ μήτηρ της ἦτο πλέον ἀρκετὰ προχωρημένη, παιδάριά δὲ ἀκόμη οἱ ἀδελφοὶ της, — ἡ οἰκία τοῦ καθηγητοῦ ἦτο ἀνοικτὴ, εὐθυμον καὶ θεορυθμῶδες κέντρον νέων καὶ νεανίδων, μετὰ τῶν γονέων των καὶ μὴ. Φέτος ὁ κυριεύων πλανήτης ἦτο ὁ Θρασύδουλος. Τὸν ἐγνώριζαν ὀλίγον καὶ πρὶν, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ Σεπτεμβρίου ἡ γειτνίασις τοὺς ἔκαμε νὰ συσφίξωσι τοὺς φιλικοὺς δεσμοὺς. Μερικοὶ ἠθέλησαν νὰ εἶπουν ὅτι καὶ ἡ γειτνίασις ὠφείλετο εἰς τὰ θερμὰ βλέμματα τῆς Ἀλεξάνδρας—αὐτὸ ἦτο τὸ ὄνομα τῆς Ἀδῶς Πολυχρόνης—ἀλλ' ὅπως παρετήρησε καὶ μία κυρία εὐφυῆς καὶ ἀποστρεφόμενη, πράγμα σπάνιον! τὴν κακολογίαν, αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν γίνονται στὰς Ἀθήνας...

Ὅπως δὲ ποτε ἐπέρασαν ἕνα χειμῶνα χαριτωμένον. Γεύματα, βεγκιέρες, χοροὺς, après-midi, ἐκδρομαί, εἰς ὅλα μαζί ὁ Θρασύδουλος καὶ ἡ Ἀλεξάνδρα. Εἰς τὸν περιπάτον, κάθε ἀπόγευμα σχεδόν, ἔβλεπε τις ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὠρεπιστοπολὺ μεγάλου τῶν ὀμίλου, τὸ ἄσπρο γουνωτὸ ἐπανωφοράκι τῆς Ἀλεξάνδρας, πλησίον, ἀμεταθέτως πλησίον τοῦ βαθυκυάνου ἐπανωφορίου τοῦ Θρασύδουλου. Καὶ τὸ βράδυ στὸ σπῆτι πάλι μαζί, καὶ αὐριον πάλιν μαζί, καὶ τὴν ἄλλην μαζί, αἰωνίως μαζί. Εἶχεν ἀναπτυχθῇ μεταξὺ των, χωρὶς ποτε νὰ το ἐκφρασθῶσιν, ἡ αἰσθηματικὴ ἐκείνη σχέσις, ἡ εὐχολος, ἡ ἄνευ βάθους, τὴν ὁποίαν κοινῶς ὀνομάζουν ἔρωτα, ἀλλ' ἡ ὁποία δὲν εἶνε παρὰ κλισίαι ἀμοιβαία ἀπλῆ, τόσον ὁμοιάζουσα πρὸς τὸν ἀληθῆ ἔρωτα, ὅσον καὶ ὁ ἀστήρ πρὸς τὸ Ἰνδαλμά του, τὸ σχηματιζόμενον ἐντὸς τελευταίας βορβορώδους. Ὁ πατήρ, ἀπονήρευτος εἰς ὅ,τι δὲν εἶχε σχέσιν μὲ τὰ διδακτικὰ βιβλία, τίποτε ἀνάγκαστον δὲν διέβλεπε εἰς τὰς σχέσεις τῶν δύο νέων. Ἡ κυρία Πολυχρόνη ἐννοεῖ περισσότερα· ἀλλ' οὐδέποτε μήτηρ, καὶ μάλιστα ἀθηναία, ἡμπούσε τὴν κόρην της νὰ ἔχῃ σχέσεις μὲ νέον τὸν ὅποιον ἐκαλόθελεν ὡς γαμβρὸν.

Οὕτω διεσκέδασαν λαμπρὰ τὴν Ἀπόκριων. Ἐδωκαν χοροὺς, ἐδέχθησαν μασκαράδας, ἐμασκαρεύθησαν αὐτοί, μία μεγάλη κομπανία, καὶ ἐγύρισαν τὰ σαλόνια δὲν ἄφησαν ἀπόγευμα, δὲν ἄφησαν βράδυ. Ἡ σαρακοστή τοὺς εὔρε ἐξηγνητὴμένους, κατακόπους, ἐλαεινούς. Τὰ κούλουμα εἰς τὸ Φάληρον ἦτο ἡ τελευταία των διασκέδαις, ψυχρὰ διασκέδαις ὁμως, ἀληθινὸν ξεθύμασμα. Ὁ Θρασύδουλος ἔκαμνεν ὕστερα πέντ' ἑξ ἡμέρας νὰ ὑπάγῃ εἰς τοῦ κ. Πολυχρόνη. Μόνον τὴν Παρασκευὴν συνηντήθη μετὰ τῆς ἀγαπητῆς του εἰς τὴν γειτονικὴν των ἐκκλησίαν, εἰς τὸν Ἅγιον Κωνσταντῖνον, ὅπου, βέβαιος διὰ τὴν καλὴν συνάντησιν, μετέβη καὶ ὁ Θρασύδουλος νάκούσῃ τοὺς πρώτους χαίρετισμούς. Ἡ ἐκκλησία ἦτο γεμάτη ἀπὸ γυναῖκας ἂν-

δρες ὀλίγοι. Τὰ γράδια ἐσταυροκοποῦντο καὶ ἔρριπταν ἄγρια βλέμματα πρὸς τὸ μέρος τῶν δύο νέων, οἱ ὅποιοι συνωμίζουν, ἔχι πολὺ χαμηλοφώνως, ἀνακοινοῦντες τὰς τόσας ἐντυπώσεις τῶν τελευταίων διασκέδαστων καὶ γελώντων διακριῶς. Αἰφνης ὁ νέος, εἰς τὸν ἐποῖον τὰ φῶτα τῶν κηρίων καὶ ἡ ὄσμη τοῦ λιβάνου, ἐνέπνευσαν παραδόξους ὀρέξεις, ἐστράφη πρὸς τὴν Ἀλεξάνδραν καὶ τῆς εἶπεν:

— Αὐριο εἶνε Ψυχασάδατο. Πᾶμε στὸ Νεκροταφεῖο;

— Οὐφ, καυμένη καὶ σύ. Δὲν ἔχω ὄρεξη γιὰ κλάματα.

— Κλάματα; Καὶ ποῖος στῶπε; Ἐμεῖς θὰ πᾶμε νὰ διασκεδάσουμε.

— Ὡραία διασκεδάσις. Θὰ σου εἶνε φαίνεται εὐχάριστο νὰ βλέπῃς τὸν κόσμον νὰ κλαίῃ.

— Πολὺ καλὰ. Πᾶμε, καὶ θὰ ἰδῇς τί γέλια ἔχουμε νὰ κάνουμε. Σὲ παρακαλῶ, κάνε μου τὴ χάρι.

Ἡ Ἀλεξάνδρα ἐστράφη πρὸς τὴν μητέρα της, ἐκπληκτος.

— Καλὲ μαμά, ἄκουσε τί μου λέει ὁ Θρασύβουλος. Νὰ πᾶμε, λέει, αὐριο στὸ Νεκροταφεῖο.

— Ἀλήθεια, νὰ πάτε. Εἶνε ψυχασάδατο καὶ θᾶνε ὥραϊα.

— Καὶ διασκεδάζει ὁ κόσμος μὲ τοὺς πεθαμένους;

— Μπᾶ καὶ δὲν τῶξερεις; εἶπεν ἡ μήτηρ καὶ ἐσταυροκοπήθη, διότι τὴν στιγμήν ἐκείνην ὁ ἱερεὺς ἐψάλλωδε τὸ «Χαῖρε νύμφη ἀνύμφευτε».

Ἡ Ἀλεξάνδρα δὲν εἶχε πλέον κανένα λόγον νάρνηθῃ καὶ ἡ ἐκδρομὴ ἀπεφασίσθη.

*

Καὶ ἀνέτειλεν ἡ ἡμέρα τῶν Ψυχῶν ἀνέφελος, ἐκρινή. Ἡ Ἀλεξάνδρα ἐν τῷ μέσῳ τοῦ Θρασυβούλου καὶ τοῦ μεγαλητέρου της ἀδελφοῦ, — παιδιοῦ δεκατετραετοῦς, ἀφώνου καὶ συνεσταλμένου — μετέβαιναν πεζῇ εἰς τὸ Νεκροταφεῖον. Καὶ μετ' αὐτῶν κόσμος πολὺς πεζὸς ἢ ἐφ' ἀμάξης. Ἡ ὁδὸς τῆς αἰωνίας ἀναπαύσεως, ἡ στενὴ λωρὶς ἡ λευκάζουσα συνήθως ὡς εἰδύλιον ἐν τῷ μέσῳ τῆς εὐρείας καὶ πρασινιζούσης ἐκτάσεως, τὴν ὥραν ἐκείνην ἐμυρμηχία ὑπὸ τοῦ πλήθους τοῦ ποικίλου, τοῦ μετακλίνοντος πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν νεκρῶν. Ὁ ἥλιος ἔλουε διὰ κρουῶν φωτὸς τὸ πανόραμα καὶ ἔπνεεν αὐρα δροσοβόλος, πληροῦσα τὰς ψυχὰς τῶν νέων ἀπὸ ἀγαλλίαςιν μυστικῇν. Αὐτοὶ συγγενεῖς πεθαμένους δὲν εἶχαν διὰ τὰς ἐνθυμηθῶν καὶ νὰ λυπηθῶν. Ἐπὶ γαίαν πραγματικῶς διὰ τὰς ἰδοῦν καὶ νὰ διασκεδάσουν. Ἀλλ' ὁ περισσότερος κόσμος ἐκεῖ οὔτε κατηφὴς ἦτο, οὔτε μελαγχολικός. Ἐὰν ἐξαιρέσωμεν γυναῖκας τινὰς μαυροφόρους, μὲ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς καὶ μὲ τὰ μαντήλια εἰς τὰς χεῖρας, ἀλλὰ τόσον ἀξιοπρεπεῖς καὶ μὴ μου ἄπτου εἰς τὴν θλίψιν, ὥστε οὐδεμίαν νὰ μεταδίδουν συγκίνησιν, τὸ σύνολον ἦτο εὐθυμον καὶ φαιδρὸν, ὡς οἰκισθῆποτε ἄλλης κοσμητικῆς πανηγύρεως. Συνωμίζουν, ἐγγέλων, ἐχαριεντίζοντο, ἐπειράζοντο, ἡστεύοντο. Ἐντὸς τοῦ κήπου οἱ γινώριμοι ἀπετέλουν κύκλους μεγάλους καὶ περιήρχοντο τὰς δεινροφύτους διόδους περιεργαζόμενοι τὰ μνημεῖα καὶ σχολιάζοντες τὰς ἐπιγραφάς. Ὅταν εἰσῆλθον τὸ ἄσπρο γουνωτὸ ἐπανωφοράκι μαζί μὲ τὸ βαθυκύανον, ὅπως πάντοτε, μεγάλη ὄμῃς κόσμου περιεκύκλου τὸ μνημεῖον τοῦ Τσιτσίσα, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ ἕνας παπᾶς ἔδωκε λόγον. Οἱ δύο νέοι ἐπλησίασαν ἐκεῖ χειροκροτούμενοι, ἀκολουθούντες εὐπειθῶς καὶ ἄνευ ἀντιρρήσεως τοῦ μικροῦ. Ὁ ἱεροκῆρυξ ἔλεγε στομφοῦδες ἀνοησίας, λόγια χωρὶς πνεῦμα, χωρὶς αἴσθημα. Οἱ νέοι τὸν ἤκουσαν κατ' ἀρχὰς ψυχροί· ἀλλ' ἄμα μίαν φορὰν

συνεννοήθησαν διὰ τοῦ βλέμματος, ἐγέλασαν καὶ ἐξηκολούθησαν πλέον νὰ γελῶσι μὲ ὅτι ἔλεγε. Καὶ ὅση ὥρμει ὁ παπᾶς, καὶ ὅση ἦσαν ἠναγκασμένοι αὐτοὶ νὰ καταπνίγῃσι τὰ γέλια των, τόσος ἐγελοῦσαν περισσότερον. Ἐπὶ γὰρ νὰ σκάσουν καὶ ἔσπευσαν νὰ πομακρυνθοῦν ἐκεῖθεν διὰ τὰς ξεθυμάνουν. Καὶ ἔβαλαν φεύγοντες τὰ γέλια μὲ ὄλην τὴν τὴν καρδίαν.

— Πῶ, πῶ, ἀμαρτία εἶνε! εἶπεν ἡ Ἀλεξάνδρα.

— Ἀρσέ με καλὲ καὶ πῆγαινε σὰ ροδάνι ἡ γλῶσσά του μ' ἐκείνες τίς ἀηδίες ποῦ ἔλεγε! ἀπῆντησεν ὁ Θρασύβουλος.

— Καλὰ τῶλεγες πῶς θὰ γελάσουμε στὸ Νεκροταφεῖο.

— Καὶ ἀκόμη ποῦ νὰ ἰδῇς!

Καὶ ἤρχισαν τὴν περιοδεῖαν τῶν ἀνὰ τὸν κήπον μόνον, χαϊρετίζοντες ἀλλ' ἀποφεύγοντες τοὺς γινώριμους. Ἱερεῖς περιήρχοντο τὰ μνημεῖα, κεκοσμημένα διὰ στεφάνων, δι' ἀνθοδεσμῶν καὶ διὰ κηρίων καὶ ἐψάλλαν τρισάγιον. Εἰς τοὺς νέους ἔκαμνεν ἐντύπωσιν ἡ βία των καὶ τὸ ἀποταμιευτικὸν κίνημα διὰ τοῦ ὁποῦ ἤρπαζαν παρὰ τῶν συγγενῶν τὸ ἀντίτιμον τῶν εὐχῶν των. Ἀλλὰ πολὺ περισσότερον τοὺς διεσκέδαζαν αἱ ἐπὶ τῶν μνημείων ἐπιγραφαί, ἔχι τόσον αἱ σόλοικοι καὶ αἱ ἀνερθόγραφοι, ὅσον αἱ πομπώδεις ἐκεῖναι, αἱ ἐξυμνοῦσαι τὰς ἀμφιβόλους καὶ ἀγνώστους ἀρετὰς τῶν ἐν θ' ἁ δ ε κ ε ι μ ε ν ω ν. Εἰς τὴν ἀπλοικὴν Ἀλεξάνδραν ἔκαμνεν πολλήν ἐντύπωσιν τὰ κοσμητικὰ, τὰ ὁποῖα ἀνέγνωσεν ἐπὶ τοῦ νεοστεύκτου τάφου ἐνὸς κυρίου, τὸν ὁποῖον ἐγνώριζε καλὰ ὅτι διὰ πᾶν ἄλλο ἐφημιζέτο ὅταν ἔζη. Ἀλλὰ τὴν καθοσύχασεν ὁ Θρασύβουλος εἰπὼν ὅτι εἰς τὸ Νεκροταφεῖον βασιλεύει αἰωνία Ἀποκρηξίς, καὶ ὅτι εἶνε ὁ μόνος τόπος εἰς τὸν ὁποῖον μπορεῖ κανεὶς νὰ ἔλθῃ ὀλίγον διὰ τὰς ξεσχάσης.

Εἰς τοὺς λόγους τούτους ἔστρεψεν ἡ νεανίς περὶ αὐτὴν τὸ βλέμμα σκεπτικῇ. Ἦτο ὥραϊα ἡ ἔκτασις ἡ λευκοπρασίνη, ἡ ἐκπάγλως λευκὴ καὶ βαθέως πρασίνη ἔκτασις, ἡ ἀντικατοπτριζομένη ἐντὸς τῶν γλαυκῶν ὀφθαλμῶν της. Τὸ τοπίον τοῦ θανάτου ἦτο πράγματι φαιδρὸν καὶ ἐνέπνεεν εἰς τὴν νεκρὰν ψυχὴν της παραδόξως μίαν ἀγαλλίασιν, ἐν αἴσθημα εὐδαιμονίας, ἐντεινομένης ἴσως καὶ ἐκ τῆς παρουσίας τοῦ Θρασυβούλου. Ἡ γῆ, ἡ καλυπτομένη τὴν ἐπιφάνειαν ὑπὸ κόσμων μαρμαρίνων καὶ πρασιᾶς καὶ ἀνθῶν, ἀπέκρυπτεν εἰς τὸ βάθος της τὸ ἀπαίσιον θέαμα τῶν σκελετῶν, τῶν γυμνῶν κρανίων καὶ τῶν ἀποσυντεθειμένων σαρκῶν, τὸ ὁποῖον οὐδεὶς τὴν ὥραν ἐκείνην ἀνέπλαττεν ὡς ἦτο φρικτὸς καὶ τὸ ὁποῖον ὅλους τοὺς ὀφθαλμούς θὰ ἐγέμισε μὲ δάκρυα ἂν αἴφνης ἀπεκαλύπτετο. Ἀντὶ τούτου δὲ ἡ πολυτέλεια τῶν μνημείων, ἡ ἀξιοπρέπεια τῆς θλίψεως, ἡ ἀναλγησία τῶν πολλῶν ἐπισκεπτῶν, τὰ ἄνθη καὶ αἱ πρασιαί, ἀπεδίωκον τὴν μελαγχολίαν ἐκ τοῦ θεάματος καὶ ἐνεστάλαζον ἡρέμα εἰς τὴν ψυχὴν τὴν χαρὰν καὶ τὸν ἔρωτα.

Καὶ εὗρεν ἐκεῖ τὴν στιγμήν ὁ Θρασύβουλος νὰ θλίψῃ συμπαθῶς τὴν μικρὰν χειροκτιστὸν χεῖρα, τὴν ὁποῖαν ἐκράτει καὶ νὰ ψιθυρίσῃ παρὰ τὸ οὖς τῆς νεανίδος, διὰ πρώτης φορὰς, τὴν μεγάλην λέξιν τῆς ζωῆς...

Ἀπὸ τῆς ἐκστάσεως των τοὺς ἀπέσπασαν αἴφνης γοεροὶ κλαυθμοί, ἀντηχοῦντες ὀπισθεν τῶν κυπαρίσσιων. Ἐσπευσαν πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο καὶ εἶδον τὸ ἀλησμόνητον θέαμα. Τὸ μέρος ἦτο ἔρημον, ψυχρὸν. Ἐπὶ τινος τάφου ἦτο ἐρριμμένη πρηνὴς γυνὴ κλαίουσα καὶ ὀδυρομένη. Ἡ γυνὴ ἦτο πτωχή; ἰσχνή, ὠχρά, μὲ ἀπλὴν μαύρην ἐνδυμασίαν καὶ ὁ τάφος πτωχός, ἄπλους σωρὸς χρώματος, ἄνευ σταυροῦ, μ' ἐν μόνον κηρίον ἐμπηγμένον εἰς τὸ γῶμα, καὶ μίαν ἀνθοδέσμην μικρὰν, μαρμαρινομένην ἐπ' αὐτοῦ... Καὶ ἡ γυνὴ ἔκλαιε καὶ ὠδύρετο:

— Γεωργάκη μ' . . . παιδί μ' . . . Ἄχ, Γεωργάκη μ' ἐσύ!

Ἐξ ὧλων τῶν νεκρικών ἐντυπώσεων, τῶν ἀφθόνων ἐντὸς τῆς Νεκροπόλεως ἐκείνης, μόνον αὐτὴ διεπέρασε τὴν ψυχὴν τῶν δύο νέων, οἱ ὅποιοι ἐπῆγαν ἐκεῖ διὰ νὰ διασκεδάσουν. Οὕτε οἱ πολυτελεῖς στέφανοι, οὕτε αἱ χρυσομάρμαροι στήλαι, οὕτε τὰ καλλιτεχνικὰ κόλυβα, οὕτε τὰ ἀρχιερατικὰ τρισάγια, οὕτε ἡ εὐγλωττία τοῦ ἱεροκήρυκος—τίποτε ἐκ τῆς ἐπιδείξεως ἐκείνης δέν τοὺς συνεκίνησεν, ὅσον ἡ θλίψις τῆς πτωχῆς μητρὸς, ἡ ὁποία ἔχλειεν ἐκεῖ παρὰ μερὰ ἐπάνω εἰς τὸν πτωχὸν τάφον τοῦ παιδιοῦ τῆς. Καὶ ἡ συγκίνησις ἐξαίφνης καὶ ἀνεπίστως καταλαβοῦσα τὰς καρδίας τῶν, ἐξαπέστειλεν ἀκούσιον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῶν ἀνὰ ἐν δάκρυ, καὶ ἠγικώθη καὶ συνεπληρώθη διὰ τῆς συντριβῆς ἐκείνης ἡ αἰσθηματικὴ ἐξομολόγησις, τὴν ὁποίαν εἶχαν κάμῃ πρὸ ὀλίγου . . .

ΑΝΤΙΑΛΟΣ

Ἡ ΚΑΛΤΣΑ

Εὐρίσκειτο περὶ τὸ τέλος τοῦ δρόμου του, ὅταν αἶφνης ἑσταμάτησε. Τοῦ ἐπέρασεν ἰδέα ὅτι εἶχε φορέσῃ τὴν κάλτσαν τοῦ ἀνάποδα.

Ἀλλὰ δὲν ἐνθυμεῖται καλὰ.

Καὶ σκέπτεται:

«—Τὸ πρῶτ' τὴν εἶδα ἐκεῖ δίπλα μου' ἦτον ἀνάποδα καὶ ἐπῆρα νὰ τὴν γυρίσω ἀπὸ τὴν καλὴν. Τὸ θυροῦμαι καλὰ αὐτό. Ἐπειτα ὅμως; Τὴν ἐγύρισα ἄρ' γε; . . . —Ὁχι. Τώρα τὸ θυρήθηκα. Εἶχα τὸν νοῦν μου ἄλλοι ἐκείνην τὴν ὥραν . . . καί . . .

Καὶ τώρα;

Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος, ποῦ μὲ κατατρέπει! . . . Νὰ μὴ προσέξω καὶ πάλιν, ἀφοῦ ξέρω ὅτι αὐτὴ μοῦ ἔφερε ὅλαις μου τὰς συμφορὰς! . . . —Ἀνάποδα καὶ σήμερα . . . Σήμερα, ποῦ πρόκειται νὰ παρουσιασθῶ πρῶτ'—πρῶτ' μάρτυς εἰς τὸ Δικαστήριον . . . Καὶ νὰ προχωρήσω ἔτσι;

«Ὁχι' ὅπισω. Ἀς μοῦ βάλουν καὶ πρόστιμον. Καλὰ ποῦ τὸ θυρήθηκα καὶ τόσο . . .»

Καὶ στραφεὶς τρέχει ὀπίσω, πρὸς τὴν οἰκίαν του.

Τοῦλάχιστον νὰ προλάβῃ τὸ κακὸ, νὰ τὴν γυρίσῃ. Ἀλλ' ὅσο νὰ φθάσῃ ἔχει νὰ κάμῃ τόσον δρόμον . . . μὲ τὴν κάλτσαν τοῦ ἀνάποδα! . . . —Χωρὶς ἄλλο—εἶνε ἀδύνατον—κἄτι θὰ τοῦ συμβῇ. Καὶ ὁ Θεὸς πλέον μαζὶ τοῦ.

Ἐν τούτοις τρέχει.

Εἰς τὴν γωνίαν, καθὼς ἔστρεψε ἀφηρημένος, τὸν ἐκτύπησε μιὰ σανίδα ἀπὸ τὸ σπίτι, ποῦ ἔκτιζαν. Παρέκει συγκρούεται ἰσχυρῶς πρὸς τινὰ διαβάτην, ὁ ὁποῖος τοῦ ρίπτει ἀπειλητικὰ βλέμματα, ἐν ᾧ ταυτοχρόνως λεπτοφυῆ τινὰ γαίλη διастέλλονται εἰς μεϊδιάμα οἴκτου.

Προσέχων τώρα εἰς τὰ ἄνω, ὅπως ἀποσύγγι ὁμοίαν μηχανήν, δὲν βλέπει τὸν πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ λήθον καὶ μετ' ὀλίγον ἐξαπλοῦται βλαστημῶν ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου . . . Καὶ γύρω—γύρω ὅλα τὰ βλέμματα ἐπάνω του . . . Καὶ ἀκόμα τοῦ μένει τόσος δρόμος! . . .

Ἀν' ἐπαίρνε τέλος πάντων μίαν ἄμαξαν . . . Ἀλλὰ ν' ἀναβῇ μὲ τὴν κάλτσαν τοῦ ἀνάποδα; Νὰ πάθῃ φοβερώτερα; Ν' ἀνοίξῃ τ' ἄμαξι, νὰ τρομάξουν τ' ἄλογα: . . . —Ὁχι, ὄχι. Μὲ τὰ πόδια. Καὶ ἄς ἔφθανε μιὰ φορὰ! Οὕτε νὰ ξαναπαίσῃ κάλτσα . . .

—Ἐπὶ τέλους! Πλησιάζει, ἔφθασε. Ἀλλ' ἡ σκάλα; Ν' ἀναβῇ τὴν σκάλα, ποῦ ἔχει καὶ τόσα σκαλοπάτια; Καλλίτερα κάτω. Τοῦ φθάνουν τόσα.

Εἰσορμᾷ εἰς τὸ πρῶτον τυχὸν δωμάτιον καὶ ἀποβάλλει βιαίως τὸ ὑπόδημά του. Τὸ βλέμμα του πίπτει ἤδη ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου ἐκείνου τῆς βασιάνου, ἐπὶ τῆς αἰωνίας αἰτίας τῶν ἀτυχημάτων του.

Ἀλλ' ἐν ᾧ μετὰ βδελυγμίας ἐτοιμάζεται ὅπως διὰ παντὸς τὸ ἀπορρίψῃ, βλέπει τί ἀπίστευτον. Τόσον δὲ ἀπίστευτον τοῦ φαίνεται τοῦτο, ὥστε μεσουρανοῦντος ἡδὴ τοῦ ἡλίου ἀνάπτει φῶς . . .

Τὴν κάλτσαν τοῦ τὴν ἐφοροῦσε ἀπὸ τὴν καλὴν.

ΜΙΛΤΙΑΔΗΣ Α. ΟΙΚΟΝΟΜΑΚΗΣ

ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΡΙΟΝ

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ

Ἀξιανάγνωστα ἐκ γαλλικῶν περιοδικῶν:

Οἱ παρίαι τῆς Εὐρώπης ὑπὸ τῆς Mme de Witt (Bibliothèque Universelle)—Ὁ κοινωνικὸς πόλεμος ὑπὸ Em. Ollivier (Correspondant 25 Δεβρ.)—Ὁ Αὐγούστος Κόντ καὶ ἡ γαλλικὴ ἐπανάστασις ὑπὸ F. Aulard (Revue Bleue 31 Δεβρ.)—Ὁ Βαζαὶν εἰς τὸ Μεντὺ ὑπὸ Bellin (ὁμ. 8 Ἰαν.)—Ἡ ἐξέλιξις τῆς λυρικῆς ποιήσεως κατὰ τὸν 10^{ον} αἰῶνα ὑπὸ F. Brunetiere (ὁμ. 21 Ἰαν.)—Ἡ γυνὴ εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας ὑπὸ C. de Varny (Revue des deux Mondes 15 Ἰαν.)—Ὁ Βίσμαρκ εἰς δυσμένειαν ὑπὸ M. Harden (Revue de Famille)—Αἱ ἐπτὰ εἰκόνες τοῦ ἀνθρωπίνου ὀφθαλμοῦ ὑπὸ M. Tscherning (Revue generale des sciences)—Μία ἐξόριστος ὑπὸ P. Lotti (Nouvelle Revue 1 Ἰαν.)—Ἡ Νεάπολις κατὰ τὸν 15^{ον} αἰῶνα ὑπὸ M. Pellet (ὁμ.)—Ρῶσσοι καὶ Γερμανοὶ ὑπὸ Rimbaud (ὁμ. 15 Ἰαν.)—Χαῖνε ὑπὸ L. Daudet (ὁμ.)—Ἡ πλαστικὴ καλλονὴ ὑπὸ L. Couturat (Revue Philosophique)—Ψυχικὴ Παθολογία ὑπὸ G. Ballet (Revue Scientifique 31 Δεβρ.)—Ἑγκληματικὰ ἐσρταὶ ὑπὸ G. Ferrero (ὁμ. 14 Ἰαν.)—Ὁχι πλέον κρέας (Société Nouvelle)—Ἡ Ρωσικὴ ἀστυνομία (ὁμ.).

Ἐκ γερμανικῶν περιοδικῶν:

Ἀνέκδοτοι ἐπιστολαὶ τοῦ Σχίλλερ ὑπὸ Bobé (Deutsche Rundschau)—Ἡ γολέρα τοῦ 1892 ὑπὸ Krocker (ὁμ.)—Ἡ Γερμανία ὑπὸ Goltz (ὁμ.)—Χαῖνε ὑπὸ Grenier (Magazin für Litteratur)—Ἡ α' Μαΐου ὑπὸ A. Bebel (Neue Zeit)—Ἀνέκδοτοι ἐπιστολαὶ τοῦ Χαῖνε (Nord und Süd)—Οἱ νόμοι τῆς ἀνάγκης ἐν τῇ φύσει ὑπὸ Lasswitz (ὁμ.)—Τέννυσον ὑπὸ W. Zimmer (Velhagen und Klasings Monatshefte)—Τὸ χειρόκτιον ὑπὸ τῆς Kcs Mundt-Mutbach (ὁμ.)—Ἡ ὑγιεινὴ τῶν πόλεων (Ueber Land und Meer)—Ὁ στηθόδεσμος καὶ τὸ μέλλον τῶν γυναικῶν (Zukunft)—Οἱ Ρότσχιλδ (ὁμ.).

Ἐξ ἀγγλικῶν καὶ καὶ ἀμερικανικῶν περιοδικῶν:

Ὁ Τζάρος Ἀλέξανδρος Γ' ὑπὸ E. Lanin (Contemporary Review)—Σχολὴ δημοσιογράφων ὑπὸ Blowitz (ὁμ.)—Ἀπαισιοδοξία καὶ πρόοδος ὑπὸ S. Alexander (ὁμ.)—Τὸ ἀγγλικὸν κοινοβούλιον ὑπὸ J. Mac-Carthy (ὁμ.)—Ἡ αὔξησις τῆς παραφροσύνης ὑπὸ W. Corber (Fortnightly Review)—Μικρὴλ Ἀγγελοὺς ὑπὸ H. Horne (ὁμ.)—Ἡ φωτογραφίσις τῶν πνευμάτων ὑπὸ H. Haweis (ὁμ.)—Ἀποσπάσματα ἀνέκδοτα ἐκ τῆς Ἀραβικῆς Ἀνθολογίας ὑπὸ G. Dugat (Imperial and Asiatic)—Συγγραφεῖς καὶ ἐκδόται ὑπὸ F. Wicks (National Review)—Σικελία ὑπὸ τῆς Λαίδης Kappel (ὁμ.)—Ἡ ἀπνία καὶ τὰ νέα ὑπνωτικά ὑπὸ W. Hammonnd (North American Review)—Ἡ δύναμις τοῦ τηλεσκοπίου ὑπὸ A. Clark (ὁμ.)—Οἱ ἰνδοὶ μάχοι ὑπὸ H. Kellar (ὁμ.)—Ἡ πτώσις τῆς Σεβαστουπόλεως ὑπὸ W. Russel (Scribner's Magazine)—Ἡ ζωὴ ἐν Ἰνδίας (Century)—Ἡ διὰ τῆς πίστεως θεραπεία ὑπὸ Charcot (New Review)—Οἱ Ἀγγλοὶ ἐν Αἰγύπτῳ (Review of Reviews).